

Pokój ludziom, w których ma upodobanie (Łk 2,14)

Chwała Bogu na wysokościach, a na ziemi pokój ludziom Jego upodobania. (BT)
Chwała na wysokościach Bogu, a na ziemi pokój ludziom, w których ma upodobanie. (BW)
δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία

- Koczujący pasterze czuwali nad stadami w Beth-Sahur położonym 1,5 km na wschód od Betlejem.
- Pasterze-koczownicy należeli do najniższych klas społecznych. Razem z rolnikami i rybakami tworzyli tzw. lud nie znający Prawa, ale bywali ludźmi szczerymi i pobożnymi.
- Jako pierwsi otrzymują dar: radosną wieść o narodzeniu się Zbawiciela.
- Pojawia się bezimienny posłaniec Boga, któremu towarzyszy jasność – oznaka obecności Boga.
- Ogarnia ich strach, ale posłaniec uspokaja ich tymi samymi słowami, co wcześniej Zachariasza i Marię, gdy przekazywał im wieść o poczęciu Jana Chrzciciela i Jezusa.
- Potem niebiański posłaniec przekazuje pasterzom radosne orędzie i wymienia, zapowiedziany przez proroka Izajasza siedem wieków wcześniej, znak rozpoznawczy: znajdą leżące w żłobie niemowlę owinięte w pieluszki.
- Zwiastowanie to aniołowie kończą hymnem: „Chwała na wysokościach Bogu, a na ziemi pokój w ludziom, w których ma upodobanie”.
- Wcześniej Maria, podczas spotkania ze swoją krewną Elżbietą, żoną Zachariasza, krótko po anielskim zwiastowaniu wyrzuciła z siebie radosną pieśń dziękczynną, opartą na tekstach ze Starego Testamentu: „Wielbi dusza moja Pana i rozradował się duch mój w Bogu, Zbawicielu moim, bo wejrzał na uniżoność służebnicy swojej” (Łk 1,46-55).
- Podobnie kapłan Zachariasz, po narodzinach swojego syna Jana Chrzciciela, wypowiedział radosną pieśń dziękczynną: „Błogosławiony Pan Bóg Izraela, że nawiedził lud swój i dokonał jego odkupienia, i wzbudził nam mocarnego Zbawiciela w domu Dawida, sługi swego” (Łk 1,68-79).
- Centralnym punktem opowiadania jest radosna nowina o narodzeniu Zbawiciela. Te narodziny sprawiają radość całemu ludowi, ponieważ Jezus przychodzi na świat dla uratowania wszystkich ludzi od wiecznego potępienia.
- Rzeczownik soter – zbawiciel – to właściwie grecki odpowiednik hebrajskiego imienia JESZUA, co oznacza: ZBAWIENIE.
- Kolejne określenia „Mesjasz” i „Pan” eksponują godność Zbawiciela. Jest On Królem i Bogiem. Wyrasza z rodziny Dawida, greckim przekładzie ST, występuje w miejsce imienia Bożego – Jahwe i jest równoznaczny z określeniem „Bóg”.
- W sumie orędzie anioła obwieszcza przyjście na świat Zbawiciela, który jest i Królem, i Bogiem. Pokrywa się to z zapowiedzią narodzin Jezusa, jaką otrzymała Maria.
- Znak rozpoznawczy, umożliwiający pasterzom odnalezienie Jezusa, jest kontrastem do Jego królewskiej godności i bóstwa. Niemowlę z rodziny ziemskiego króla może leżeć w pieluszkach, ale nie kładą go w żłobie. Nie leżą w nim też inne niemowlęta. Wyróżnia to Jezusa spośród wszystkich innych niemowląt. Świadczy o Jego ubóstwie, które symbolizuje wolność wewnętrzną i zdolność do całkowitego zaufania Bogu, co jest nieomylnym znakiem rozpoznawczym. Jezus należy całkowicie do tych, którzy są ubodzy, pokorni, spragnieni Boga i przez to mili Bogu.
- Pieśń aniołów „Chwała Bogu na wysokościach, a na ziemi pokój w ludziom Jego upodobania” jest jakby komentarzem do przyjścia na świat Jezusa, co wywołuje podwójny skutek: uwielbia Boga i przynosi pokój ludziom, w których ma upodobanie. Tworzą oni nowy lud Boży poddany Chrystusowi i korzystający z dóbr przyniesionych przez Niego.

LUD ZIEMI

Odpowiednik wyrażenia 'am ha'arec, które w tekście hebrajskim występuje 75 razy. Za czasów Jezusa przywódcy religijni nadali mu pogardliwe znaczenie, lecz pierwotnie nie miało takiego wydźwięku.

Termin ten „ściśle rzecz biorąc, odnosił się tylko do żonatych mężczyzn, którzy mieszkali na własnej ziemi i którym przysługiwała pełnia praw i obowiązków, w tym obowiązek służenia w wojsku, uczestniczenia w rozprawach sądowych oraz w świętach”. A zatem pierwotnie określenie to wyrażało szacunek. Wcale nie odnosiło się wyłącznie do niższych warstw społecznych czy biedoty.

Kiedy Abraham ubiegał się o prawo własności do jaskini Machpela, układał się z Hetytami, nazwanymi „ludem onej ziemi” (Rdz 23,7.13 BG). Faraon, zwracając się do Mojżesza i Aarona, nazwał Izraelitów żyjących w Goszen „ludem tej ziemi” (Wj 5,5). Określenia tego użyto w odniesieniu do wszystkich mieszkańców Kanaanu (Lb 14,9).

Jednak z biegiem czasu żydowscy przywódcy religijni zaczęli pogardliwie określać Żydów i nie-Żydów, którzy nie byli obeznani z Prawem, a zwłaszcza nie znali lub nie przestrzegali drobiazgowych i obszernych już wtedy tradycji rabinicznych (Mt 15,1.2). O pogardliwym stosunku do takich ludzi świadczy wypowiedź faryzeuszy: „Ten tłum nie znający Prawa to ludzie przekłeci” (J 7,49). Tymczasem Jezus wyjaśnił, że 'przyszedł wezwać grzeszników', i szczerze interesował się ludźmi, którzy byli 'porzuceni niczym owce bez pasterza' (Mt 9,13.36).

Dz 13,22

A gdy go odrzucił, powołał im na króla Dawida i wystawił mu świadectwo w słowach: Znalazłem Dawida, syna Jessego, męża według serca mego, który wykona całkowicie wolę moją. (BW)

(BP) Znalazłem Dawida, syna Jessego, człowieka według serca mego, który spełni we wszystkim moją wolę.

(BT) Znalazłem Dawida, syna Jessego, człowieka po mojej myśli, który we wszystkim wypełni moją wolę.

(BWP) Znalazłem Dawida, syna Jessego; jest to człowiek, który zna moje myśli i we wszystkim będzie wypełniał moją wolę.

Dz 15,8

Bóg też, który zna serca, przyznał się do nich, dając im Ducha Świętego jak i nam, (BW)

(BP) A Bóg znający serca świadczył za nimi, udzielając im Ducha Świętego, tak samo jak i nam.

(BT) Bóg, który zna serca, zaświadczył na ich korzyść, dając im Ducha Świętego tak samo jak nam.

(BWP) Otóż Bóg, który przenika ludzkie serca, opowiedział się po ich stronie, dając im Ducha Świętego podobnie jak nam.

Hbr 11,4-6. Przez wiarę złożył Abel Bogu wartościowszą ofiarę niż Kain, dzięki czemu otrzymał świadectwo, że jest sprawiedliwy, gdy Bóg przyznał się do jego darów, i przez nią jeszcze po śmierci przemawia. **5.** Przez wiarę zabrany został Henoah, aby nie oglądał śmierci i nie znaleziono go, gdyż zabrał go Bóg. Zanim jednak został zabrany, otrzymał świadectwo, że się podobał Bogu. **6.** Bez wiary zaś nie można podobać się Bogu; kto bowiem przystępuje do Boga, musi uwierzyć, że On istnieje i że nagradza tych, którzy go szukają.

Rz 8,8-9. Ci zaś, którzy są w ciele, Bogu podobać się nie mogą. **9.** Ale wy nie jesteście w ciele, lecz w Duchu, jeśli tylko Duch Boży mieszka w was. Jeśli zaś kto nie ma Ducha Chrystusowego, ten nie jest jego.

1Tes 2,4. Lecz jak zostaliśmy przez Boga uznani za godnych, aby nam została powierzona ewangelia, tak mówimy, nie aby się podobać ludziom, lecz Bogu, który bada nasze serca.

1 J 3,22. I otrzymamy od niego, o cokolwiek prosić będziemy, gdyż przykazań jego przestrzegamy i czynimy to, co miłe jest przed obliczem jego.